

VĚSTNÍK Z HRÁDKU

Zpravodaj Českého muzea stříbra v Kutné Hoře

ŘÍJEN 2019

č. 1

Vážení čtenáři,

do rukou se vám dostává tiskovina připravená pracovníky Českého muzea stříbra, v níž by vám chtěli více přiblížit charakter i obsah své odborné i každodenní činnosti.

Mnohokrát jste již určitě četli nebo slyšeli, že toto muzeum patří v České republice mezi nejstarší a nejbohatší. Vždyť založeno bylo prakticky několik let po Národním muzeu v Praze a v jeho sbírkovém fondu se nachází celá řada světově uznávaných unikátů. Mnohé z nich můžete osobně shlédnout ve stálých muzejních expozicích či na četných, pravidelně pořádaných výstavách. Nepochybně také víte, že České muzeum stříbra patří mezi nejnavštěvovanější muzea. Svůj podíl na tom má fakt, že jako součást jednoho z prohlídkových okruhů provozuje pro veřejnost i návštěvní trasu středověkým stříbrným dolem. Ten, jako jedna z největších kutnohorských atrakcí, láká každoročně více než sto dvacet tisíc turistů z celého světa.

Avšak vedle těchto skutečností jen některým z vás je známo, že nebyť nadšení a obětavosti členů muzejního spolku Archeologického sboru Vocel, jehož je současné muzeum pokračovatelem, neexistovaly by již téměř žádné architektonické skvosty, kterými se dnes Kutná Hora řadí mezi památky UNESCO. Ale nejsou to jen stavební památky, které

by zřejmě podlely zkáze času i lhostejnosti lidí, jsou to i další a další umělecké artefakty, či archivní písemnosti, které by nenávratně zmizely a které dnes, díky „vocolovcům“, můžeme obdivovat a studovat jako prameny našeho poznání o minulosti tohoto města a regionu. Bez nadsázky lze říci, že nebyť neúnavné práce muzea a jeho pracovníků, paměť Kutné Hory by zmizela.

Soustavná sbírkotvorná činnost členů sboru Vocel vytvořila základ k jedné z nejbohatších a nejvýznamnějších muzejních sbírek v Čechách. O tu v dnešní době pečují odborní pracovníci Českého muzea stříbra zřizovaného Středočeským krajem.

A právě činnost dnešních muzejníků vám bude přibližovat nově vydávaný muzejní „Věstník z Hrádku“. Každodenní práci muzejních odborníků, mých kolegů, kteří nejen schraňují a uchovávají starý sbírkový fond, ale kteří se i dál neúnavně snaží o jeho systematické rozšiřování, o jeho studium, badatelské zkoumání, o jeho moderní evidenci přístupnou co nejširšímu okruhu zájemců, o jeho popularizaci v odborných i jiných člancích a kteří se tím vším společně se svou obětavou pedagogickou činností, doprovázející téměř veškeré aktivity muzea, podílejí na výchově nových muzejníků, ale především lidí, kterým nechybí historické povědomí a paměť.

Světlana Hrabánková

50 let turistického provozu v muzejním dole v Kutné Hoře

V letošním roce si v Českém muzeu stříbra připomínáme 50. výročí zahájení turistického provozu v muzejním dole.

Historie muzea sahá až k roku 1877, kdy vznikl Archaeologický sbor Vocel (pojmenován po významném archeologovi Wocelovi, původem z Kutné Hory). Hlavním cílem zakladatelů sboru bylo především uchovat architektonické památky města a písemné doklady o jeho dějinách. S rozvojem muzea pak došlo k vytvoření rozsáhlého a cenného sbírkového fondu. Přesto Kutné Hoře chybělo něco zásadního: nebyl zde důl, který by návštěvníkům umožnil prožít atmosféru středověkého hornického města.

První úspěšnou snahou o nápravu bylo vybudování štoly pod Vlašským dvorem. Byla vyražena v roce 1949 a upravena jako důlní expozice pro výstavu 700 let československého hornictví. Její vchod se nachází ve spodní části parku. Pracovníci Rudných dolů zde vyrazili 104 m dlouhý systém, který představoval prohlídkový okruh s 6 m hlubokým hloubením, větracím komínem a s ukázkou středověkého a moderního způsobu dolování. Turistický provoz zde však dávno utichl a přes jisté snahy o obnovu zůstává štola nevyužita. Pro zajímavost lze dodat, že díky této velkolepě pojaté výstavě získalo muzeum důlní žentour (trejv) z Jáchymova z šachty císaře Josefa, který dodnes stojí na zahradě Hrádku. Jedná se o původní důlní stroj z 16. století, který je mimořádně cenným technickým exponátem. PhDr. Eva Matějková, tehdejší ředitelka Oblastního muzea v Kutné Hoře, usilovala o vybudování podzemní expozice v autentickém prostředí kutnohorských dolů. V roce 1966 představila ambiciózní záměr na vybudování důlní prohlídkové trasy ve spolupráci s Rudnými doly na Kaňku.

V oblasti dolu Magdaléna na rejzském pásmu byla již ukončena těžba a asi 3 km podzemních prostor mohly být použity pro turistické účely. Záměr však nebyl nikdy realizován.

V té době, konkrétně v letech 1965–1967, probíhal v historickém jádru Kutné Hory intenzivní inženýrskogeologický průzkum, jehož účelem bylo shromáždit a zhodnotit co největší množství informací o geologické stavbě, poddolování a hydrogeologických poměrech. Úkolem byli pověřeni pracovníci Stavební fakulty ČVUT Praha, katedry geotechniky. Vedoucími výzkumu byli prof. dr. Jan Fencel a doc. Dr. Karel Hromada, na práci se podíleli i další

pracovníci fakulty a řada studentů. Výzkum a dokumentaci takového rozsahu však není možné provádět bez úzké spolupráce s místními organizacemi i jednotlivci. Mezi nimi vynikala Dr. Eva Matějková, která se již delší dobu zajímala o problematiku poddolování na území města. Věnovala mnoho času a sil terénnímu průzkumu, neváhala prolézat všechny dostupné podzemní prostory včetně staré kanalizace. Zabývala se mnoha lokalitami v historickém jádru, ale prostor mezi Hrádkem a chrámem svaté Barbory stál v centru její pozornosti. Jednak měla zájem najít v blízkosti muzea vhodné místo pro podzemní expozici, jednak jistě cítila stejnou touhu jako mnozí badatelé před ní i po ní, totiž najít legendární důl Osel.

Proč je právě Osel tak přitažlivý pro všechny montánní historiky, ať už profesionální nebo amatérské? Staré rčení o tom, že „dokud bude Osel řvát, bude Hora v štěstí státí“, velmi výstižně zachycuje jeho důležitost. Patřil k nejhlubším a nejbohatším dolům v Kutné Hoře a stal se symbolem její slávy a bohatství. V polovině 16. století byli havíři nuceni zcela ukončit těžbu pro nevládnutelné přívaly vod z opuštěných sousedních dolů. Postupně upadlo v zapomnění nejen místo, kde býval Osel, ale zanikly také povrchové stopy po dalších dolech oselského rudního pásma. Nezůstala žádná šachetní budova, nedochoval se jediný trejv, neznáme žádnou starou mapu s rozmístěním dolů.

Situace se stala ještě složitější v poslední třetině 17. století, kdy jezuité postavili monumentální budovu své koleje a výrazně změnili charakter původního terénu. Městský příkop, který původně protínal dnešní Barborskou ulici, byl zasypán a před kolejí byla uměle vytvořena terasa.

Právě na tuto terasu, lemovanou zdí s třinácti barokními sochami, byla projektována jedna z kopaných průzkumných sond. Důvodem byly opakované statické poruchy parapetní zdi u jednoho ze sousedí nedaleko hlavního vchodu do budovy. Umístění sondy konzultovala Dr. Matějková s doc. Hromadou na základě svých terénních výzkumů a měření.

V těchto místech probíhala v hloubce 8 až 10 m jedna z kanalizačních větví jezuitské koleje, vybudovaná ještě před zahájením stavby samotné budovy. (Kdysi tvrdil jeden z kopáčů znalý proutkaření, že si před započítím práce prochodil terén s virgolí a umístění sondy svévolně o něco posunul. Tuto ústně předanou informaci však nelze nijak ověřit.)

Sonda byla zdokumentována bez nákresu

Hloubení důlní šachty u budoucího „horního trejvu“, 1968

a fotografií, takže máme jen její popis. V prvním metru prošla dlažbou a hrubou kamenito-hlinitou navážkou s úlomky hornin a cihel. Následovaly 3 m váte spráše, 0,7 m pevného slínu, slabá vrstvička štěrkopísků a zhruba v pěti metrech bylo zachyceno souvrství písčitého vápence. Přibližně v 10 m se objevila ve vápenci rozsedlina vyplněná rozbředlou sprašovou hlínou, která pokračovala až do hloubky 21 m. Zde byla nalezena dutina v rulovém podloží. Po její prohlídce již bylo zřejmé, že jde o staré důlní dílo. Další dramatický průzkum objevených prostor popsala dr. Matějková v publikaci *Z podzemí Kutné Hory* (Kuttna, 2009). Pronikla přes úzké i zatopené části dolu, což v neznámých stařinách může představovat značné riziko. Po návratu z objevitelského průzkumu pronesla v prvotním nadšení větu: „Je to Vosel jako bejk!“, kterou pak na naléhání redaktora se zdráháním zopakovala při rozhlasovém interview. Od té doby až do dneška se proto muzejnímu dolu běžně (a nesprávně) říká Osel. Již v době objevu si však dr. Matějková uvědomovala, že nejspíše jde o nějaké jiné důlní dílo oselského pásma, což potvrdily další rozbor archívních pramenů a ložiskových poměrů. V rámci zpřístupňování bylo nutno vybudovat východ ve svahu pod jezuitskou kolejí a vyčistit štolu od náplavů bahna a písku a od vysrážených vápničných sintrů. Po snížení nadržené vodní hladiny byl důl přesně zaměřen a plán byl promítnut do povrchové situace. Na trase dolu bylo zmapováno několik rozrážek, zatopených hloubení a zasypaných

komínů či šachtic vedoucích k povrchu. Jedna z nich ústila do slepé uličky na náměstí Národního odboje a byla upravena a využita jako nová větrací a výtahová šachta. Výkopové práce na ní byly zahájeny již 27. listopadu 1967. Původní plán počítal s tím, že technický výtah bude nahrazen výtahem pro návštěvníky, to se však nikdy nestalo. Šachta byla osazena žebříky a po dlouhá léta sloužila jako únikový východ. Teprve v roce 1995 byla vybavena kovovým schodištěm a začala sloužit jako vstup pro turisty. Do té doby se chodilo dovnitř i ven spodním vchodem. Na trase určené pro pohyb veřejnosti musela být místy přibrána počva, neboť profil byl příliš nízký, a byla upravena pochozí plocha z betonu a dřevěných prken. Část dolu byla vybavena elektrickými kabely a reflektory pro osvětlení neatraktivnějších míst.

Díky obdivuhodným pracovním výkonům byl důl připraven přivítat první hosty již v srpnu 1968, kdy se v Praze konal Mezinárodní geologický kongres. Kutná Hora byla jednou z plánovaných exkurzních lokalit. V důsledku vpádu vojsk Varšavské smlouvy byl kongres předčasně ukončen a zahraniční účastníci z bezpečnostních důvodů opustili republiku. Důl byl poté dále upravován pro turistický provoz a 2. května 1969 byl slavnostně otevřen pro veřejnost.

Přesné datum objevu muzejního dolu neznáme, pravděpodobně však spadá do druhé poloviny září 1967. Velmi cenným materiálem by byl nějaký

Průzkum v nově objevených prostorách v nepřístupné části důlního díla. Foto: Josef Vrabec, 2006

terénní či pracovní deník, který by zachycoval průběh postupného objevování a dokumentace dolu a následně rozsah a postup prací při jeho úpravě. V muzeu však bohužel není téměř žádná dokumentace z tohoto období. Chybí nálezová zpráva, která by detailně zaznamenala původní stav, není zde ani dr. Matějkovou zmiňovaná mapa dolu promítnutá do povrchové situace. Máme k dispozici geologickou mapu a několik fotografií, z nichž u některých se dá určit, ve které části dolu byly pořízeny. Na základě výše zmíněných textů uveřejněných v roce 2008 (a opakovaně v roce 2009) lze s největší pravděpodobností předpokládat, že jsou všechny důležité dokumenty uloženy v soukromém archivu Dr. Matějkové. Z lidského hlediska by bylo zcela pochopitelné, kdyby si s sebou odnesla výsledky svého dlouholetého výzkumu, po tom, co byla z politických důvodů odvolána z postu ředitelky. Přesto doufáme, že tyto materiály jednou najdou cestu zpět k nám a vyplní tak bolestnou informační mezeru.

Po odchodu dr. Matějkové z muzea v roce 1970 ustaly všechny aktivity v oblasti montánních terénních výzkumů až do roku 1986. S nástupem nové geoložky se pomalu začal oživovat zájem o části dolu, které nebyly přístupné veřejnosti. Jediná mapa, která v té době byla k dispozici, nezahrnovala ani některé části podzemí, do kterých se dalo snadno dostat „téměř suchou nohou“, natož pak dobývky na jihu,

jejichž spodní části byly zatopené a terén byl neschůdný. V té době však vedení muzea neprojevalo žádnou snahu podpořit či aspoň umožnit průzkumné aktivity v dole. Situace se zlepšila po „sametové revoluci“ s nástupem nové ředitelky PhDr. Světlany Kršákové (Hrabánkové). V roce 1990 ji oslovil Vladimír Daněček, speleolog a montanista, s žádostí o umožnění vstupu do dolu za účelem dokumentace. Jeho pracovní skupinu tvořili především členové České speleologické společnosti ze základních organizací Zlatý Kůň a Tetín. V letech 1991–1992 vytvořili do té doby nejúplnější mapu muzejního dolu a zpracovali závěrečnou zprávu doplněnou fotografiemi Josefa Brožka. Po nich postupně „převzali štafetu“ jeskyňáři pardubické základní organizace Trias, jejichž vůdčími osobnostmi

Část důlní chodby pokrytá sintry. Foto: Josef Vrabec, 2006

byli Ing. Karel Svoboda a Ing. Alena Žáková. Iničiátorem jejich příchodu do Kutné Hory byl Ing. Martin Bartoš. Pardubičtí jeskyňáři, společně s členy dalších organizací, pokračovali v dokumentačních pracích a výzkumný program doplnili o sledování hydrogeologických poměrů v důlním díle.

Při průzkumných akcích se dostali do nejzazších částí dolu za zatopenými dobývkami, které kdysi odvážným a nebezpečným způsobem překonala Dr. Matějková. Jejich dalšímu postupu bránil zával, ale zkouška sondovací tyčí ukázala, že ve skutečnosti jde jen o hlinito-kamenitý zásyp malého rozsahu. Po jeho uvolnění pronikli do důlního systému, který svým rozsahem, zachovalostí i významem výrazně předčil dosud známé partie dolu. K tomuto velkolepému nález, jehož hlavním hybatelem byl nejspěšnější objevitel skupiny Karel Zabilanský, došlo 2. března 1997. V následujících letech pak probíhaly průzkumné a mapovací práce, které byly zastaveny v roce 2013. V muzeu jsou uloženy etapové zprávy a mapová dokumentace, především vynikající podrobná mapa v měřítku 1:100, na jejímž vzniku se největší měrou podílel Ing. Přemysl Brzák. Fotografickou dokumentaci tvoří řada snímků několika autorů. Nejucelenější soubor poskytl Josef Vrabc. Archeologické nálezy, především zlomky stolní

keramiky a kachlů ze zásypů šachet, jsou rovněž uloženy v muzeu.

Již půl století slouží středověké důlní dílo na oselském pásmu jako podzemní expozice návštěvníkům Českého muzea stříbra. Přestože je svým rozsahem nevelké (přístupná část má jen asi 250 m), řadí se mezi naše nejvýznamnější historické doly. Některé jeho části pocházejí ze 14. století a je tedy nejstarším veřejnosti přístupným dolem u nás. Pravděpodobně je také nejdéle provozovaným podzemním objektem tohoto typu v republice. Doslova dech vyrážející je rychlost, se kterou byl důl zprovozněn – necelých 20 měsíců od objevu! Dnes by nic takového nebylo vzhledem k administrativním překážkám (či k „dodržení zákonného postupu“) možné.

Do budoucna nelze počítat s dalším rozšiřováním prohlídkové trasy. Jednak by to byl velmi drahý projekt, jednak by turistický provoz výrazně poškodil jedinečnou technickou památku. Stále je však naděje na nové úžasné objevy – vždyť stříbrná Kutná Hora skýtá tolik možností! A někde na nás stále čeká Osel...

JMK

Výstava sklářského výtvarníka akademického sochaře Stanislava Kostky

Kutnohorský rodák akademický sochař Stanislav Kostka patří k výrazným českým sklářským výtvarníkům. Jeho díla jsou součástí sbírek českých a světových galerií i veřejného prostoru. Ve své tvorbě využívá různých sklářských technik, především však nejmladší technologii zpracování uměleckého skla – tavenou skleněnou plastiku. Zkušenosti s touto speciální sochařskou sklářskou disciplínou získal na sklářské škole v Železném Brodě a poté v ateliéru

docenta Václava Plátka a profesora Stanislava Libenského na UMPRUM v Praze. Techniku uplatnil při spolupráci s architekty i ve volné ateliérové tvorbě. Letošní výstava k 80. narozeninám autora v Kameném domě byla koncipovaná jako průřez celoživotní tvorbou Stanislava Kostky. Prezentovaná díla z let 1969 až 2009 doprovázely fotografie kutnohorských realizací v architektuře. Velmi šťastné se ukázalo spojení nadčasových možností skla a komorního prostředí středověkého domu. Návštěvníci mohli obdivovat plastiky organických tvarů i díla využívající geometrického tvarosloví. Precizní, citlivá a trpělivá práce autora od nákresů až po konečné opracování se promítla do jedinečných efektů v barevnosti skla. Divák vnímal proměny optických vlastností skla a forem objektu v souvislosti se změnou svého stání. Úpravy skla broušením, leštěním, pískováním či leptáním dodaly dílům neopakovatelné estetické a světelné kvality. Plastiky poskytly návštěvníkům silný zážitek a vybídly k tiché kontemplaci.

JKV

Co nového v muzeu?

Do sbírek Českého muzea stříbra přibyla letos významná akvizice. PhDr. Soňa Kostková darovala muzeu soubor třiceti čtyř kusů figurek z foukaného skla. Figurky vznikly z plodné spolupráce jejího otce Josefa Patřičného a Jaroslava Brychty v 60. až 70. letech 20. století. Josef Patřičný vytvořil v Líšném u Železného Brodu větší sérii fantaskních zvířat a drobných váziček v barevné i v charakteristické kouřové tenké sklovině. Působivé a v detailech velmi jemné jsou jeho foukané skleněné figurky dívek např. Diana na lovu, Dívka s hroznem nebo Dívka s míčem.

JKV

Co starého v muzeu?

V letošním roce si připomínáme 530. výročí vydání tzv. Bible kutnohorské. Tento nejstarší kutnohorský tisk, resp. prvotisk (inkunábuli), vydal v Kutné Hoře Martin z Tišnova dne 14. listopadu roku 1489. Jedná se o druhé jazykově české a první ilustrované vydání celé Bible.

Bible kutnohorská je tištěna na foliový formát papíru (cca 30 x 20 cm) a obsahuje 612 listů (folií). Text je tištěn černě ve dvou sloupcích po 50 nebo 51 řádcích, pouze rejstřík je tištěn červeně v šesti sloupcích. Biblické texty doplňuje 116 obrázků – dřevorezů. Jejich vzorem byla hornoněmecká Bible vydaná roku 1483 Antonem Kobergerem v Norimberku. Český řezáč štočeků však svou předlohu nekopíroval, neboť na to jeho schopnosti nestačili. Zjednodušenou lineární kresbou norimberské motivy přebíral a některými se pouze inspiroval. Úvodní kruhové dřevorezy se stvořením světa jako jediné nevycházely z německých vzorů. Navazovaly spíše na titulní listy českých rukopisných Biblí první poloviny 15. století. Umělecky nejzdařilejší dřevorez představuje závěrečný signet se znakem města. Jeho autorem

musel být mnohem zkušenější řezáč, který s ohledem na kutnohorskou nástěnnou malbu připravil štoček se znakem Kutné Hory pod korunovaným W krále Vladislava II. Jagellonského, který přidržují dva havíři v perkytlích.

Zvláště naší Bible kutnohorské je fakt, že existuje její tzv. první a druhé vydání. V obou je sice shodná datace 14. 11. 1489, ale v textu se liší velkým množstvím změn, které tuto dataci u tzv. druhého vylučují. Martin z Tišnova v něm opravil celou řadu tiskařských chyb, nahradil jeden poškozený štoček jiným, ale s podobným motivem, v příbězích o Samsonovi opravil původně špatné pořadí obrázků atd. Mimo jiné se obě vydání liší i tím, jestli v nich je pod explicitem („tiráží“) znak města Kutné Hory nebo není (i když ani toto dělení není přesné).

Do dnešních dnů se po celém světě zachovalo něco málo přes čtyřicet jejích exemplářů. České muzeum stříbra přitom má ve své sbírce hned dva – téměř kompletní vydání „se znakem“ (evid. č. 551/79) a poněkud více torzovitě vydání „bez znaku“ (evid. č. 56/99).

JK

Jozue a Kaleb nesou hrozen (fol. h 6a)

Šalomoun a královna ze Sábý (fol. r 12a)

Poděkování Zdeňce Kubíkové

Na konci dubna letošního roku skončila v Českém muzeu stříbra jedna dlouhá kapitola. Ta byla po více jak 40 let spojena se jménem jeho odborné pracovnice a kurátorky muzejních sbírek PhDr. Zdeňky Kubíkové.

Zdeňka Kubíková se narodila 24. února 1956 v Nových Dvorech. Do muzea nastoupila na začátku března 1976 po absolvování kolínského gymnázia jako dokumentátorka. Jednou z jejích prvních prací bylo zpracování mimořádně rozsáhlého fondu muzejní fotodokumentace. V září roku 1978 nastoupila do prvního ročníku dálkového studia národopisu na Karlově univerzitě v Praze, které v roce 1983 (14. října) zdárně absolvovala. Ve studiu však pokračovala i nadále a 25. února 1985 jí byl udělen titul doktorky filosofických studií. Jako první

sbírkový fond jí byla pochopitelně svěřena sbírka etnografická. Postupem času převzala další fondy – kramářské tisky, tiskařské štočky, textil a oděvy nebo třeba nábytek. K 1. červnu 1986 byla tehdejší ředitelem muzea Pavlem Strbíkem jmenována vedoucí odborného oddělení muzea. V hektických letech po roce 1989 byla sice nejprve odvolána z funkce vedoucí oddělení, ale z důvodu odchodu většiny odborných pracovníků muzea byla nucena převzít prakticky všechny sbírky (výtvarné umění, umělecké řemeslo, archeologické nálezy, militária, rukopisy a staré tisky...).

Z. Kubíková zažila i centralizaci malých muzeí pod tehdejší Okresní muzeum – zejména muzeum v Uhlířských Janovicích a Vlastějovicích nebo záchranu sbírek ze zámku v Ratajích nad Sázavou, které byly zasypány sutí ze zřícených stropů. S řadou nových sbírek šlo ruku v ruce i stěhování. Část sbírek byla uložena na půdách Hrádku (geologie) nebo Kamenného domu (archeologie), ale ostatní předměty byly uložena především na zámku v Tupadlech a v Uhlířských Janovicích. Odsud se jich část přestěhovala na půdy Hrádku a po roce 1990 se musely oba mimokutnohorské depozitáře sestěhovat do sálů nad

hostincem v Nových Dvorech. A konečně po získání nových depozitárních prostor v Sedlci jsme všechny sbírky stěhovali znovu. Stejný osud potkal i muzejní knihovnu, kterou Eva Matějková umístila v 60. letech do věže Hrádku. Nejprve byla převezena do bývalé školy v Miskovicích, pak do Tylova domu, a nakonec do kulturního domu ve Chvaleticích. Odtud se konečně převezla do současného depozitáře v prostorách bývalé továrny Lidka v Kutné Hoře (nicméně i osud budeme muset knihovnu v nejbližších letech vystěhovat pryč). Jak léta postupovala, pracovníci muzea se střídali nebo častěji jen odcházeli, aniž by je nahradili noví. Když už koncem 90. let zaučila nové odborné pracovníky muzea, tak ti po dvou – třech letech zase odešli jinam. Naštěstí

ale Dr. Kubíková a její péče o sbírky zůstávala. A přesto se během všech těch let nejen starala o svěřené sbírky, ale připravovala každoročně několik výstav a podílela se i na přípravě stálých expozic. Mezi její asi nejčastěji vzpomínané výstavy patřily v roce 2000 „Stříbrné šperky Těšínska“ nebo o rok později souborná výstava díla Antonína Pucherny. Naopak tak trochu nerada dělala výstavy obrazů a grafik zobrazujících Kutnou Horu, které, jak nám vždy říkala, „jsme dělali nedávno“. K těmto vždy divácky mimořádně úspěšným výstavám jsme ji museli vždy tak trochu přemlouvat. Pokud někdo z nás něco nevěděl, něco nemohl dohledat nebo si prostě jen nemohl vzpomenout na cokoli, co se týkalo muzejní sbírky, stačilo se stavět u naší „šéfové“ a zeptat se. Obvykle jsme dostali zcela uspokojivou odpověď i s odkazem na další sbírky nebo písemnosti daného problému se týkající. Stejně tak to bylo i u dějin samotného muzea – prostě pamětnice jak má být. No a teď si odešla na zasloužený odpočinek a my se s tím budeme muset nějak vyrovnat. Anebo vyrazit a zaťukat na to správné okno nad Kamenným domem. Zdeni, děkujeme!

JMK a JK

V letošním roce uplynulo 70 let od postavení trejvu – důlního žentouru na zahradě Hrádku.

Původně stával u šachty Císaře Josefa (Kaiser-Josef-Schacht) v Jáchymově. V roce 1949 byla tato cenná technická památka pocházející z 16. století, jediná svého druhu v ČR, darována našemu muzeu. Stalo se tak v rámci příprav oslavy 700 let československého hornictví. Od té doby je mohutný dřevěný těžní stroj, krytý 13 m vysokou kuželovitou střechou, nedílnou součástí muzejní expozice.

JMK

Odborní pracovníci Českého muzea stříbra:

PhDr. Světlana Hrabánková
ředitelka muzea, historie – středověk
reditel@cms-kh.cz

Bc. Josef Kremla
vedoucí odborného oddělení,
historie – raný novověk a 19. století, numismatika
kremla@cms-kh.cz

Mgr. Eva Altová
historie uměleckého řemesla
altova@cms-kh.cz

Eva Entlerová, BBus (Hons)
knihovna
info@cms-kh.cz

MgA. Tereza Jurusová
etnografie
jurusova@cms-kh.cz

Mgr. Jana Kolečková Veselá
historie umění
koleckova@cms-kh.cz

RNDr. Jana Králová
geologie
kralova@cms-kh.cz

Mgr. Kateřina Vavrušková
historie – 20. století, edukační programy
vavruskova@cms-kh.cz

MUDr. Zdeněk Petrůň
numismatika – soudní znalec
petran@cms-kh.cz

Věstník z Hrádku – Zpravodaj Českého muzea stříbra v Kutné Hoře. Vydává: České muzeum stříbra, příspěvková organizace, Barborská 28, 284 01 Kutná Hora, IČ 00342246. Redakce a redakční rada: Josef Kremla (JK), Jana Kolečková Veselá (JKV), Jana Králová (JMK), Eva Entlerová (EN), Eva Altová (EA), Kateřina Vavrušková (KV), Tereza Jurusová (TJ), šéfredaktor. Fotografie: fotoarchiv ČMS. Grafické zpracování: Tereza Jurusová. Tisk: LABEL spol. s r.o., Česká 1, 284 01 Kutná Hora, IČ 18602045. Distribuce: České muzeum stříbra, p.o. – Hrádek, Kamenný dům, Tylův dům. Registrace: MK ČR E 23776. Náklad 500 ks. Periodicita: půlročník. Toto číslo vychází: 28. října 2019. Příští číslo vyjde v polovině května 2020.

